

08-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"প্ৰিয় সন্তানসকল - এই জ্ঞান বৰ আনন্দদায়ক, তোমালোক প্ৰত্যেকেই নিজৰ বাবে উপাৰ্জন কৰা। তোমালোকে আন কাৰো বাবে চিন্তা কৰিব নালাগে, নিজৰ এই দেহকো পাহৰি উপাৰ্জন কৰাত লাগি যাব লাগে"

*প্ৰশ্ন:- অবিনাশী উপাৰ্জন কৰাৰ বিধি কি? এই উপাৰ্জনৰ পৰা কোন বঞ্চিত হৈ যায়?

*উত্তৰ:- এই অবিনাশী উপাৰ্জন কৰিবৰ বাবে ৰাতি বা অমৃতবেলা জাগি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা, বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকা। উপাৰ্জন কৰোতে কেতিয়াও আমি বা টোপনি নাহে। তোমালোকে চলা-ফুৰা কৰোতেও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে প্ৰতি চেকেণ্ডত উপাৰ্জন হয়। তোমালোকে স্বতন্ত্ৰভাৱে নিজৰ কাৰণে উপাৰ্জন কৰিব লাগে। যিয়ে সেই বিনাশী উপাৰ্জনৰ লোভত বেছিকৈ যায়, তেওঁলোকে এই উপাৰ্জনৰ পৰা বঞ্চিত হৈ যায়।

*গীত:- জাগা প্ৰিয়তমাসকল জাগা...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলা। বুদ্ধিত ৰৈ গল। প্ৰেমিক বুলি কোৱা বা পিতা বুলি কোৱা, তেওঁক স্বামীৰো স্বামী বুলি কয় কোৱা হয়? ইংৰাজীত ব্ৰাইড্ছ (Brides) বুলিও কোৱা হয়। প্ৰেমিকক ব্ৰাইড্গ্ৰোম (Bridegroom) বুলি কোৱা হয়। তেওঁ হ'ল নিৰাকাৰী প্ৰেমিক। ইয়াত সাকাৰী প্ৰেমিকৰ কোনো কথা নাই। নিৰাকাৰী প্ৰেমিককো প্ৰিয়তমা নিশ্চয় লাগে। নহ'লে নিৰাকাৰী প্ৰেমিকে প্ৰিয়তমা অবিহনে ৰচনা কেনেকৈ ৰচিব। সন্তানসকলে জানে যে সেই নিৰাকাৰে কোন প্ৰিয়তমাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে। সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সকলোকে জগাই আছে। নৱযুগ অৰ্থাৎ সত্যযুগ সত্যখণ্ডলৈ যাবৰ বাবে আমি ইয়ালৈ আহিছো। পুৰণা যুগ বুলি কলিযুগক কোৱা হয়। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলৰ অনুভৱ হৈ আছে যে আমি ইয়াত জ্ঞান সাগৰৰ ওচৰলৈ পুনৰুজ্জীৱিত (Refresh) হ'বৰ বাবে, সন্মুখত থাকি ধাৰণা কৰিবলৈ আহিছো। সন্তানসকলে সন্মুখত যিমান আনন্দ অনুভৱ কৰে সিমান চেণ্টাৰত নকৰে। তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত আছা আৰু চেণ্টাৰত থকা সকল দূৰৈত আছে। এইটো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে প্ৰত্যেক আত্মা ৰথী আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মা এই শৰীৰত ৰথী। তেওঁক কোৱা হয় পৰমপিতা পৰম আত্মা। তেওঁ আত্মাই হয়, নহয় জানো। তেওঁ সদায় নিলগৰো নিলগৰ নিবাসী। ভগৱানক যেতিয়া স্মৰণ কৰা হয় তেতিয়া দৃষ্টি নিশ্চয় ওপৰফালে যাব। অ' পৰমপিতা পৰমাত্মা দয়া কৰা। সকলোৱে জানে যে তেওঁ ওপৰত থাকোতা। পিতা নিজৰ পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত ৰথতে অৱতৰিত হৈছে। তেওঁ কয় যে মই কল্প-কল্প এই শৰীৰত ৰথী হওঁ কিয়নো এই ব্ৰহ্মা ৰথৰ দ্বাৰাই ব্ৰাহ্মণ কুলৰ স্থাপন কৰো। যদি কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহো তেন্তে আকৌ দৈৱী কুল হৈ যাব। সত্যযুগ হৈ যাব। কৃষ্ণৰ শৰীৰ সত্যযুগত থাকে। সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে আমাক বেহদৰ পিতাই বহি তিনিও কালৰ জ্ঞান দি ত্ৰিকালদৰ্শী বনাই আছে। ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দি আছে। যি ক্ষণ পাৰ হৈ গ'ল সেইয়া হুবহু পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যেনেকৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। যীশুখ্ৰীষ্টইও নিজৰ পাৰ্ট পুনৰাবৃত্তি কৰিব লাগিব। পুনৰ সেই নাম, ৰূপ, দেশ, কালত আহিব। পিতাই কয় - মইও নিজৰ নিৰাকাৰ ৰূপ সলনি কৰি সাকাৰ ৰূপত আহিছো। নিশ্চয় মনুষ্যৰ শৰীৰত আহিম তেতিয়াহে শুনাম। শাস্ত্ৰততো কাছ-মাছ অৱতাৰ কথা লিখি দিছে। সৰৱ্যাপীৰ জ্ঞানৰ মান্যতাৰ দ্বাৰা বুজি লয় যে তেওঁ সকলোতে প্ৰৱেশ কৰে।

এতিয়া পিতাই স্বয়ং কৈছে - প্ৰিয়তমাসকল, মই আহিছো তোমালোকক জগাবলৈ, নতুন দুনিয়া স্থাপন কৰিবলৈ। যি সত্যযুগ আছিল সেইয়া এতিয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এতিয়া নৱযুগ আহিব। দুনিয়াই ভাৱে যে নৱযুগ আহিবলৈ ৪০ হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। এইয়া মনুষ্যৰ ডাঙৰ ভুল। এতিয়া সন্তানসকলৰ নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ গৈছে। দুনিয়াৰ লোকৰ বাবে এয়া

নিশ্চয় নতুন জ্ঞান। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতা থাকিব অন্য ধৰ্মৰ নাম ঠিকনাও নাথাকিব। এতিয়া সকলো পুৰণি ধৰ্ম। নতুন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম লুপ্ত হৈ গ'ল। এতিয়া পুনৰ সেই নতুন ধৰ্মৰ স্থাপনা হ'ব। দেৱতাসকলৰ কিবা নহয় কিবা চিত্ৰ আছে। বুজি পায় যে সত্যযুগত সচাকৈ ৰাজ্য কৰিছিল। তাত তোমালোকে এইটো নাজানিবা যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পিছত কোনো ৰামৰ ৰাজ্য আহিব। যি হৈ গৈ থাকিব তোমালোকে দেখি থাকিবা। পিছত ক'ব এডৱাৰ্ড দী ফাষ্ট, চেকেণ্ড....পিছৰ সকলে এইটো জানিব যে প্ৰথম, দ্বিতীয় এডৱাৰ্ড হৈ গৈছে। আগলৈ পুনৰ কেতিয়া হ'ব - সেইটো নাজানিব। ড্ৰামাৰ পাৰ্ট প্ৰত্যক্ষ হৈ গৈ থাকিব। ড্ৰামাৰ জ্ঞান বাবাইহে বুজাই। সেই ভক্তি মাৰ্গৰ তীৰ্থ যাত্ৰা একেবাৰে ভিন্ন। এইয়া হ'ল জ্ঞান - পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰাৰ। এতিয়া তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত ইমান সময় ৰাজ্য হ'ব পিছত ত্ৰেতাত ৰাম-সীতাই ৰাজ্য কৰিব। সন্তানসকলে দৃশ্যৱলী সমূহ দেখিবলৈ পায়। তোমালোকে ৮৪ জন্ম পুৰা কৰিলা - এইটো বুদ্ধিত আছে। এইয়া হ'ল নতুন জ্ঞান। পিতাই কয় যে মই কল্পৰ সংগমযুগত আছো। এই সংগমত পৰমপিতা পৰমাত্মা ৰখী হৈছে, আমি ৰখী আত্মাসকলক উভতাই লৈ যাবলৈ। আমি সকলো ৰখী। নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যোৱা। আমি আত্মাসকলে ৮৪ জন্মৰ অভিনয় কৰিলো। এতিয়া পিতা আহিছে - আমাক গোটেই ৰহস্য বুজাইছে। পতিতৰ পৰা নিজৰ সমান পৱিত্ৰ বনায়। এওঁ বেহদৰ এজনেই পিতা যিয়ে সন্তানসকলক নিজৰ সমান বনায়। লৌকিক পিতাই কেতিয়াও সন্তানসকলক নিজৰ সমান নবনায়। এজন পিতাৰে সন্তান কোনোবা কাঠ মিল্লী (কাৰপেণ্টাৰ) হ'ব আকৌ কোনোবা ডাক্তৰ (Surgeon), কোনোবা অভিযন্তা (Engineer) হ'ব। ইয়াত এনেকুৱা নহয়। ইয়াত তোমালোক সকলো মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। তোমালোক আইনজ্ঞ (Barrister), ডাক্তৰ (Surgeon) আদি নোহোৱা। তোমালোকে জানা যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক পঢ়ায়, যাৰ পৰা আমি পঢ়ি সেই দেৱতা হওঁ। এনেকুৱা স্কুল কতোৱেই দেখা নাই চাগৈ য'ত সকলোৱে কয় আমি দেৱতা পদ পাবলৈ পঢ়ি আছো। দিনে-প্ৰতিদিনে বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। আকৌ ঘৰৰ সংখ্যাও বৃদ্ধি পাই থাকিব। সন্তানসকলৰ প্ৰভাৱ ওলাব তেতিয়া বহুতে মাতিব। ইয়ালৈ আহি আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ ৰাজযোগ শিকোৱা। বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। পিতাই তথাপিও সন্তানসকলক কয় - ৰাতি অথবা অমৃতবেলা উঠা, ইয়াত বহুত প্ৰাপ্তি আছে। যিসকল মনুষ্য বহুত উপাৰ্জন কৰাত উৎসাহী তেওঁলোকে ৰাতিও যদি গ্ৰাহক পাই যায় তেন্তে সাৰে থাকে। মনুষ্যই সম্পত্তি ২৪ ঘণ্টাই যদি পায় যাই তেতিয়া নিজৰ টোপনিকো বিসৰ্জন দিয়ে। উপাৰ্জনত আকৌ টোপনি নাহে। উপাৰ্জন নহলে আকৌ হামি বা টোপনি আহি যায়। উপাৰ্জন হ'লে বহুত আনন্দিত হয়। পইচা বৃদ্ধি কৰিবলৈকে মনুষ্যই যত্ন কৰে যাতে আমি সুখত থাকো। বাকী পেটেতো এটুকুৰা পাও-ৰুটিহে বিচাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে এই দুনিয়াত মমত্ব ৰাখিব নালাগে। বেছি লোভত যাব নালাগে। তাতো বুদ্ধি-যোগ দৌৰে, তেতিয়া অবিনাশী উপাৰ্জনৰ পৰা বঞ্চিত হৈ যায়। নহ'লে এই উপাৰ্জনৰ প্ৰতি বহুত মনযোগ দিব লাগে। প্ৰতি চেকেণ্ডতে তোমালোকৰ উপাৰ্জন হয়। আকৌ যদি চলোতে-ফুৰোতে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বহুত বেছি উপাৰ্জন হয়। অন্য ক্ষেত্ৰত এনেকৈ চলোতে-ফুৰোতে উপাৰ্জন হয় জানো? এইয়া বিস্ময়কৰ (Wonderful) উপাৰ্জন। স্বতন্ত্ৰভাৱে নিজৰ বাবে উপাৰ্জন কৰা। লৌকিক পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি চিন্তা থাকে - সন্তান সুখী হৈ থাকক, খাই-বৈ থাকক। ইয়াত সতি-সন্ততি সকলৰ চিন্তা নাথাকে। নিজৰ কাৰণে ২১ জন্মৰ উপাৰ্জন কৰা। কেনেকুৱা আমোদজনক জ্ঞান হয়! প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ কাৰণে উপাৰ্জন কৰিব লাগে। সতি-সন্ততি, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলোকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। নিজৰ দেহকো স্মৰণ কৰিব নালাগে। বাবা যদিও এই দেহত আহিবলগীয়া হয় কিন্তু তেওঁতো দেহী-অভিমানী হয়। এই সময়ত দেহত আহে, আহি তোমালোক আত্মাসকলক জ্ঞান (Knowledge) দিয়ে অথবা সহজ উপাৰ্জনৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। যদি তোমালোকে অভ্যাস (Practice) কৰি থাকা তেন্তে বহুত উপাৰ্জন কৰিব পাৰিবা। বাবাইও পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস (Practice) কৰে তেতিয়া অভ্যাস হৈ যায়। নিজক পাহৰি শিৱবাবা স্মৃতিত থাকে কাৰণ শিৱবাবা তেওঁৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰিছে। এই বাবাই বুজি পাই মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ। লৌকিক পিতাৰ সন্তানৰ নিচা থাকে নহয় যে মই পিতাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী

হওঁ। সেইদৰে এই ব্ৰহ্মা বাবাৰো থাকে যে মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ। বাবাই প্ৰৱেশ কৰে নহয়। তেন্তে এইটো নিচা থাকে - মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ, সম্পত্তিৰো মালিক হওঁ। শিৱবাবা নিজেতো বিশ্বৰ মালিক নহয়। মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক গতিকে বিশ্বৰো মালিক হওঁ। (শিৱ)বাবা কেৱলমাত্ৰ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হয়। তোমালোকেও বিশ্বৰ মালিক হোৱা নহয়নে। ৰজা বা প্ৰজা - বুজি পায় যে আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ, জানি গ'লো যে আমি বিশ্বৰ মালিক। এইটো বুজি পালেও সুখ বাঢ়ি গৈ থাকিব। গায়নো কৰা হয় - অতিশ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচৰা যদি গোপী-বল্লভৰ গোপ-গোপীসকলক সোধা। এনেকুৱা নহয় যে গোপী-বল্লভক সোধা। বল্লভ পিতাক কোৱা হয়। বল্লভৰতো (পিতাৰ) বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ সুখ পাবলগীয়া নাই। পিতাই কিমান উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) কয় ময়ো নিজক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক বুলি বুজো। গোটেই দুনিয়াত এইটো কোনেও বুজি পাব নোৱাৰে যে মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হওঁ। এনেকুৱা নহয় যে ব্ৰহ্মত লীন হৈ যায়। ক'ত ব্ৰহ্মত লীন হোৱা, ক'ত ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হোৱা - বহুত পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে বাবাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়। পিতাই নিজেই কয় উঠা প্ৰিয়তমাসকল। মই প্ৰতিটো কথা তোমালোকক নতুনকৈ বুজাওঁ। কিয় তোমালোক জানো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হোৱা নাছিল? আকৌ অভিনয় কৰিলা, এতিয়া আকৌ তোমালোক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হ'বা, তাৰ পিছত তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'বগৈ - এইটো স্মৃতি স্থায়ী হ'ব লাগে। ইয়াক কোৱা হয় বিচাৰ সাগৰ মন্থন। ইয়াৰ পৰা তোমালোকৰ সুখ বহুত বাঢ়িব। এইটোতো নিশ্চয় কৰিব লাগে যে এওঁ আমাৰ পিতা হয়। পিতাৰ বাহিৰে এনেকুৱা কথা কোনোৱে বুজাব নোৱাৰে। অন্তৰত টুকি ৰাখিব লাগে। ইয়াত টোকা লোৱা হয় স্মৃতিত ৰাখিবৰ কাৰণে। পিছত এইয়া কামত নাহিব। আইনজ্ঞ (Barrister) সকলৰ ওচৰত বহুত কিতাপ থাকে। শৰীৰ এৰিলে সকলো শেষ। ঠিক নাই দ্বিতীয় জন্মত কি হ'বগৈ। তোমালোক সন্তানসকলৰতো এটাই পঢ়া। তোমালোকে জানা যে স্বয়ং ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক পিতাই, আমাক ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু বিশ্বৰ মালিক বনায়। তথাপিও সুখতে গদগদ কিয় নোহোৱা? বাবাই বুজাইছে এই গীত ঘৰত নিজক পুনৰুজ্জীৱিত (Refresh) কৰিবৰ কাৰণে ৰাখিব লাগে।

কোনো-কোনোৱে ভাবে যে জ্ঞানত অহাৰ পৰা আমাৰ লোকচান হৈছে। লাভ-লোকচানতো পুৰণি দুনিয়াত আছেই। আজি কোনোবা উপদেষ্টা, কোনোৱে গুলি মাৰিলে তেন্তে শেষ। সকলোৰে লোকচান হৈ থাকে। কাৰোবাৰ ধূলিত মিলি যাব..... সকলোৰে লোকচান হয়। কেৱল তোমালোক সন্তানসকলৰ সদাকালৰ কাৰণে লাভ হয় ভৱিষ্যতলৈ। সেইয়াও ২১ জন্মৰ কাৰণে। বাকী গোটেই দুনিয়া আছে লোকচানত। এয়া সকলো হ'ল মৰুভূমিৰ পানী সদৃশ (মৃগতৃষ্ণাৰ সমান)। কোনেও গম নাপায় যে এই সকলোবোৰ মাটিত মিলি যাব। সকলো সমাধিষ্ঠ ভস্মীভূত হৈ পৰিছে। তোমালোকে এই সকলোবোৰ জানা। তোমালোকৰ ভিতৰতো যি বহুত তীক্ষ্ণ হয় তেওঁ গম পাই যে এই দুনিয়াখন যেন এটা খেৰৰ পুজি.....। সকলো সমাধিস্থ হৈ যাব। যাদৱ-কৌৰৱ সকলো সমাধিস্থ হৈছিল। বাকী পাণ্ডৱৰ বিজয় হৈছিল। বিশ্বৰ ওপৰত অৰ্থাৎ নতুন দুনিয়া ওপৰত বিজয়ী হৈছিল কিয়নো তোমালোক পাণ্ডৱসকলে ঈশ্বৰক জানা। তেওঁৰ প্ৰতি প্ৰীত ৰাখা। যিয়ে যিমান প্ৰীত ৰাখে, যিমানে স্মৰণ কৰে সিমানেই উপাৰ্জন কৰে - এনেকুৱা কথা কেতিয়াবা শুনিছা জানো? ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ বহুত নামিগ্রামী হয়। এই বাবাইও নাজানিছিল, এতিয়া সকলো কথা বুদ্ধিত আহি গ'ল। বাবাই কয় যে - সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান যি তোমালোকক শুনাও সেইয়া সত্যযুগত নাথাকিব। তাততো তোমালোকৰ প্ৰাণৰ সুখৰ পাট যি কল্পৰ আগতে চলিছিল সেইয়াই চলিব। এই জ্ঞান পিতাই এবাৰেই আহি দিয়ে আৰু অন্তিমলৈকে দিয়েই থাকিব। তোমালোক লাগিলে য'তে নাথাকা, শৰীৰ এৰাৰ সময়ত যাতে শিৱবাবাৰ স্মৃতি থাকে, ত্ৰিকালদৰ্শীতাৰ জ্ঞান থাকে। জ্ঞান-অমৃত মুখত হওক, স্বদৰ্শন-চক্ৰ স্মৃতিত থাকক তেতিয়া প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যাওঁক। ক'ত সেই ভক্তিমাৰ্গৰ কাহিনী, ক'ত এইয়া জ্ঞানৰ কথা। মনুষ্যৰ যেতিয়া মৃত্যুৰ সময় হয় তেতিয়া হাতত মালা দিয়ে আৰু কয় যে ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা তেন্তে সংগতি হৈ যাব। কিন্তু ৰাম কোন হয়, ক'ত আছে - কোনেও নাজানে। কোনোৱে ৰামক, কোনোৱে হনুমানক স্মৰণ কৰে। অনেক জনক স্মৰণ কৰা -

ইয়াক ভক্তি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে এজনকে স্মৰণ কৰা - যিয়ে তোমালোকক জ্ঞান দি, তোমালোকৰ সংগতি কৰে। ভাল বাৰু!

মাতা-পিতা, বাপদাদাৰ অতি প্ৰিয়, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) স্থায়ী আনন্দত থাকিবৰ কাৰণে বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। নিচাত থাকিব লাগে যে আমি ব্ৰহ্মাণ্ড আৰু বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ ওলাইছো।
- (2) এজন পিতাৰ সৈতে সাঁচা প্ৰীত ৰাখি উপাৰ্জন কৰিব লাগে। মই আত্মা এই দেহৰ ৰথী হওঁ। ৰথী বুলি ভাৱি দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** পিতাৰ নিৰ্দেশনা (Direction) অনুসৰি সেৱা বুলি ভাৱি সকলো কৰ্ম কৰোঁতা সদায় অথক আৰু বন্ধনমুক্ত হোৱা।

প্ৰবৃত্তিক সেৱা বুলি ভাৱি চম্ভালা, বন্ধন বুলি ভাৱি নহয়। পিতাই নিৰ্দেশ দিছে যে - যোগৰ দ্বাৰা হিচাপ-নিকাচ সমাপ্ত কৰা। এইটো বুজি পোৱা যে সেইয়া বন্ধন হয় কিন্তু ক্ষণে-ক্ষণে কওঁতে বা ভাবোতে আৰু বেছি কাঢ়া বন্ধন হৈ যায় আৰু অন্তিম ক্ষণত যদি বন্ধনেই স্মৃতিত থাকে তেন্তে গৰ্ভজেললৈ যাব লাগিব সেয়েহে কেতিয়াও নিজক লৈ বিৰক্ত নহ'বা। বন্ধনত আৱদ্ধও নহ'বা আৰু বাধ্যও নহ'বা, খেল বুলি ভাৱি সকলো কৰ্ম কৰি গৈ থাকা তেতিয়া অথকো হ'বা আৰু বন্ধন মুক্তও হৈ গৈ থাকিব।

***প্ৰোগান:-** ভকুটিৰ কুটিৰত বহি তপস্বীমূৰ্ত হৈ থাকা - এয়াই অন্তৰ্মুখতা।

!!ওম শান্তি!!
